

— А ти защо не докараши стадото си там? —
Тя го стреляше с такъв умолителен поглед, но той
дори не трепна.

— Срамота е да въртят овцете и козите си
около дворищата, — отвърна той твърдо, реши-
телно, с достойнство.

И тъй, през най-хубавите часове на деня, ко-
гато слънцето клюмаше над високите борови гори
и в доля ставаше прохладно и красиво, Дика се
прибираще към реката, мълчалива, със стиснати
устни, комай напушена на плач, и го оставяше сам,
загубен в тежки, нерадостни мисли. И тъй като няя
я нямаше за да я гледа и за да ѝ бърбори без-
грижно и весело, Орфей вадеше свирката си и за-
свирваше с такава сила, с каквато никога до то-
гава не беше свирил. Свиреше той свои песни, из-
ливаше свои жалби, свои надежди и блянове. При-
тъмнелият дол ехтеше, близките и далечни височини
и канари отгласяха на сладките песни. Овцете се
спираха, свираха глави в шубраките и във висо-
ката трева и не смееха да се помръднат, дърветата
като че ли наперваха още повече тежките си гъсто-
зелени листа, дори птичките замърквали за да чуят
тези чудни, медени песни, нечувани до сега в
света . . .

Когато в тихия дълбок дол съвсем притъм-
нееше, Орфей тръгваше напред, свиреше игриво,
и стадото го следваше покорно. Дори лудите кози,
които обикновено гледаха да се откопчат незабе-
лязано и да се шмугнат настрана, сега следваха
своя малък пастир, и еднообразният звук от звън-
четата бележеше техния равен ход и се вплиташе
сладко в игривите песни . . .

Понякога Орфей повеждаше стадото си не
към реката, а нагоре към Орлов камък. Орлов ка-
мък се спускаше в дъното на доля и го заграж-